

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sectio I. Modus loquendi per characteres à nonnullis rejicitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPV TATIO LXXV.

De locutione Angelorum.

I.
Loqui inter
se Angelos
posse, est in-
dubitatum.

DISPVTATIONE precedente diximus posse unum Angelum ex consensu alterius, intimas illius cogitationes cognoscere, imò indubitatum est Angelos inter se loqui, sibi que suos invicem conceptus manifestare posse: hoc enim ad perfectionem naturæ rationalis pertinet, ut sicut eâ præditi alios interna sui cordis celare possunt, & illa secreta servare, quæ occulta esse volunt; ita, & dum volunt, ut ea aliis manifestent.

II.
Quamvis
in corpori-
bus assump-
tis inducatur
sæpè lo-
quentes, ista
tamen ad
loquendum
non indigēt.

Hanc etiam communicationem de facto inter Angelos intercedere, nulli dubium est, & sæpè in Scripturis traditum: sic Apostolus primæ ad Corinthios 13. vers. 1. Si linguis, inquit, hominum loquar & Angelorum: Angelus clamavit quatuor Angelis, quibus datum est nocere terræ & mari; Apocalypsis cap. 7. vers. 2. Et si verò inducantur sæpè loquentes sibi invicem in corporibus assumptis ut ab hominibus audiri possint, nihilominus ut inter se loquantur, corporibus non indigent, tum quia ea naturaliter non habent, tum quia si soli Angeli fuissent creati, & nulla res corporea, inter se colloqui & agere potuissent. Denique cum naturæ sint purè spiritualis, non est cur loqui inter se, & modo purè spirituali conversari nequeant.

III.
Quo autem
modo loquā-
tur, est in-
certum.

Hoc ergo certum; quo autem modo locutio hæc perficiatur, res est incertissima, ut constat ex variis eam explicandi viis, ut disputationis decursu videbimus.

SECTIO PRIMA.

Modus loquendi per characteres à non-nullis rejicitur.

I.
Per quid
reddatur
Angelus
proximè po-
tens ad au-
diendum.

QUÆRIMUS itaque in præsentī pacto unus Angelus loquatur, & alius audiat, per quid scilicet reddatur potens ad audiendum, cum antea ad hoc non fuerit potēs: quam rem meritò ait Suarez hic lib. 2. cap. 26. num. 3, semper obscurissimam Theologis visam.

II.
Angelus,
non presen-
tem tantum,
sed absentem
alloqui po-
test.

Suppono Angelos non in præsentia solum, sed etiam in absentia, seu inter se distantes loqui posse; magna enim esset imperfectio Angeli, si cum nullo, nisi sibi præsentē, sermonem ferere posset. Præterea non posset duobus aut tribus inter se distantibus simul loqui, quod parum videtur credibile.

III.
Non est hic
sermo de
quacumque
conceptuum
manifesta-
tione.

Deinde non est hic sermo de quacumque manifestatione conceptuum, seu actuum vel intellectus vel voluntatis, vel per modum locutionis: Hæc ergo in præsentī inquirimus, quo modo inter Angelos contingat.

IV.
Volunt ali-
qui loqui
Angelos per
signa qua-
dam corpo-
rea.

Prima sententia est, locutionem Angelorum fieri per signa quædam, ac nutus, per quæ conceptus suos sibi invicem declarant: per signa, inquam, corporea, in cælo aut in aère efformata, ut insinuat Durandus, & inclinat Molina. Sed contrà: hoc enim dici nequit, possent namque Angeli inter se loqui, & de variis ad rem suam,

vel privatam, vel publicam spectantibus sermonem ferere, licet nulla res corporea esset creata.

Volunt alii hæc signa esse spiritualia, quæ loquens vel imprimit ei, quem alloquitur, vel in se quasi quosdam characteres efformat, quos alter inspicies legat quasi ejus mentem, sicut nos inspicies chartam, ab alio scriptam, mentem ejus cognoscimus.

Hoc tamen non parum videtur difficile: signa enim isthæc vel significant naturaliter, vel ad placitum: non naturaliter, nec enim apparet, quo pacto illa sint signa naturalia earum rerum, quibuscum nullam aut connexionem habent, aut similitudinem: nec video quam majorem connexionem naturalem habeant hæc signa cum rebus, vel conceptibus Angeli, quàm nostra signa externa cum rebus aut conceptibus nostris. Si verò significant ad placitum, ergo prius debuissent convenire Angeli, & de iis instituendis inter se colloqui, ergo alius est modus loquendi quàm per hæc signa, nam ante eorum institutionem Angeli de iis sunt locuti. Deinde, si significant hoc modo ad placitum, non potest unus Angelus secretò quidquam alteri dicere, quin alii omnes intelligant, contra rationem vitæ politicæ.

SECTIO